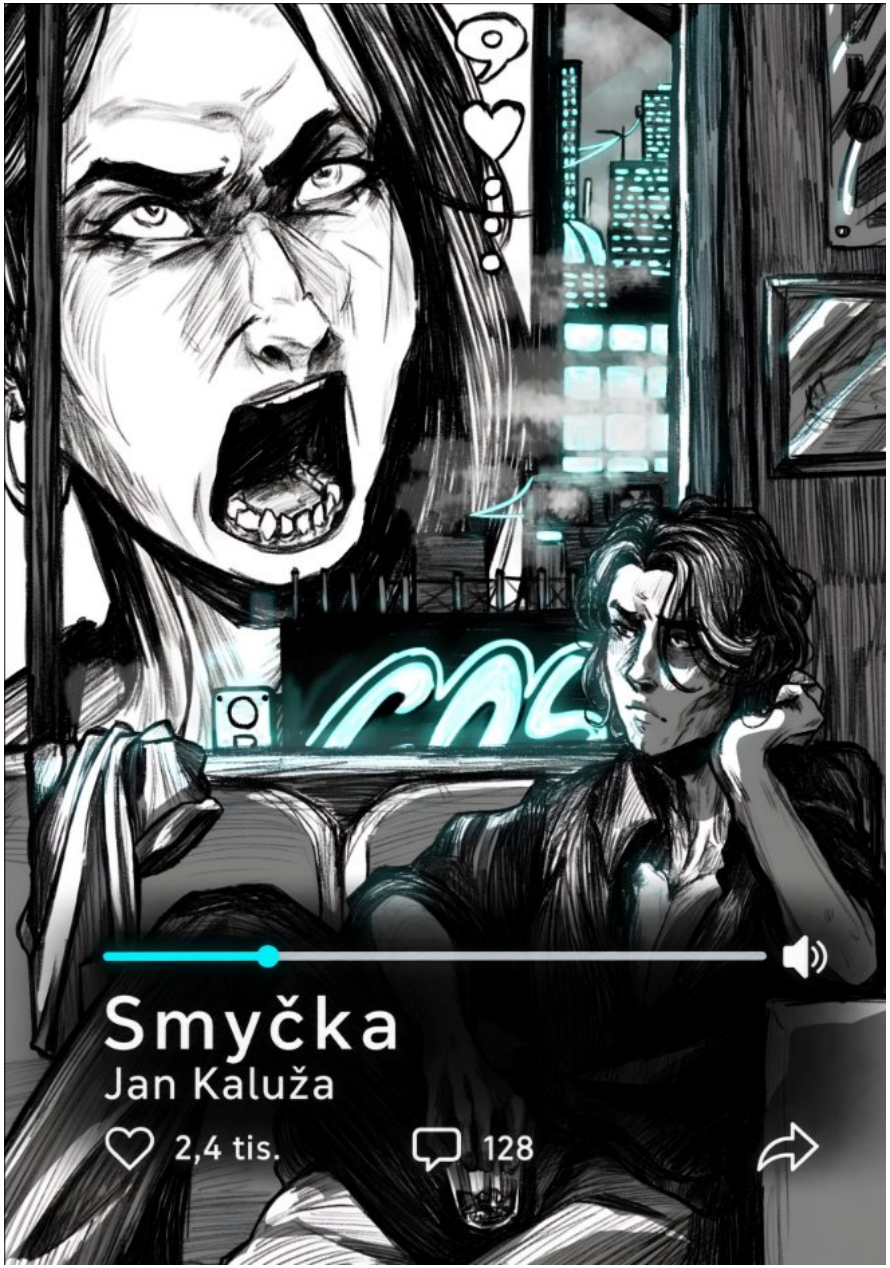

Smyčka
Jan Kaluža
2,4 tis.
128

9. Doky (Vey)

Procházela jsem městem s obličejem v kapuci zabořeným do obrazovky.

Žena, které jsem ráno telefon ukradla, měla na zamčené obrazovce dvě děti. Chlapec s nakrátko střiženými vlasy neměl přední zuby. Dívka s dvěma culíky držela v náručí kočku, která podle všeho chtěla být všude jinde, jen ne u ní. Obě děti se smály.

Sledovala jsem ji ulicemi města asi čtvrthodinu, než mobil vytáhla z pootevřené kabelky a u stánku ho při čekání na kávu odemkla. Dvakrát doprava, dvakrát dolů a jednou doleva. Tahy jejího prstu se mi vryly na sítnici a sevřely mi žaludek. Nikdy jsem nic neukradla. Moje Pulzy nebyly legální, ale já je zkrátka dostala, aniž bych porušila sebemenší zákon.

„Preso pro Adrianu," zakřičel barista. Žena zvedla hlavu a zasunula telefon do pootevřené kabelky. Nechtěla jsem to udělat, ale telefon jsem potřebovala a nebyla jiná možnost.

Stáhla jsem si kapuci do čela a zatáhla za oba provázky lemující její obvod. Z hluboka jsem se nadechla a rozešla jsem se jejím směrem. Po pár krocích jsem do ní vrazila a vzduchem se rozvoněla vůně vylité kávy. Ruku jsem zasunula do útrob kabelky a nahmatala mobil.

„Promiňte," špitla jsem a rychlým pohybem si přetáhla dlouhý rukáv přes dlaň se svou kořistí. „Nedávala jsem pozor."

„To nic,“ usmála se na mě žena. „Ještě mi tam něco zbylo,“ dodala, jakmile zkontrolovala obsah kelímku.

Všechno ve mě řvalo, abych jí ten telefon vrátila. Tohle jsem nebyla já. Umlčela jsem ten hlas, otočila se a zmizela za nejbližším rohem. Od posledního Pulzu uplynuly tři dny a přede mnou jich bylo přesně jedenáct, než začnu stárnout tak rychle, že si s tím mé tělo už neporadí.

Nikdy jsem to nezažila, ale znala jsem to z vyprávění. Při pomyšlení na smrt se můj mozek vypnul a rozlilo se v něm černo tak temné, jako to preso, díky kterému jsem teď telefon svírala mezi prsty.

Fotku rodiny jsem z obrazovky odstranila hned po pár minutách. Mému svědomí to nepomohlo, ale při psaní gesta mi už nebylo na zvracení.

CORVEN DŮM, napsala jsem už snad po desáté do vyhledávače a během načítání zkontrolovala ulici. V mém pruhu bylo jen pár lidí, kteří si mohli dovolit nebýt v práci, ale zároveň neměli své vlastní řidiče. Domy kolem mě nebyly zdaleka tak vysoké jako ty u baru, který býval ještě před pár dny mým domovem. Měly jen pár pater a jejich přízemí vyplňovaly nejrůznější dílny s malými výlohami a skladiště s velkými vraty.

Mířila jsem k přístavišti na okraji města. Bylo to jedno z míst, ve kterém mi kdysi nabídli práci bez zbytečných otázek. Neměla jsem svůj telefon, a tak jsem nemohla jet metrem. Mohla jsem se přihlásit na svůj účet, jenže jsem si byla jistá, že ti, co po mě před pár dny šli, by se o tom určitě dozvěděli. Musela jsem se proto spolehnout jen na své nohy. Levou a pravou.

Mobil zavibroval a vyhledávač mi nabídl výsledky pro můj dotaz. Corvenův dům. Procházela jsem očima nadpisy a hledala nějaký, který jsem předtím nedopatřením přehlédla. Corvenův dům – nejstarší budova v Transylvánii. Corvenův dům – americká hororová story z New Orleans. Nic z toho se netýkalo „toho“ Corvena.

Pak už následovala jen série sedmi fragmentů o tom, že skutečným domovem jsou lidé, které si pustíme k tělu. Ty se alespoň týkaly toho správného Corvena. Sledovala jsem je předchozí hodinu a skoro u nich usla i při chůzi.

„No nic,“ zamumlala jsem. Klapání semaforu přede mnou oznámilo červenou a já se společně s pár lidmi kolem zastavila. Na další křižovatce jsem měla odbočit doprava a měla bych vidět obrovské trajekty zakrývající výhled na moře. Znovu jsem sklopila hlavu k telefonu a zadala první, co mě napadlo.

Elias Corven. Dům s fermentory, šneky, starou pracovnou, dlouhou chodbou, vzorek 143.

Zvuk semaforu se změnil z ostrého pípavého stůj na měkké hluboké volno a já pokračovala v chůzi.

Na telefonu se objevil jen jeden řádek textu: Je nám to líto, ale na váš dotaz jsme nenašli žádné výsledky.

Protočila jsem telefon mezi ukazováčkem a palcem a s povzdechnutím ho zasunula do pravé zadní kapsy riflí. Dílny kolem mě se za ta léta změnily, ale ta ulice vypadala úplně stejně jako před třiceti lety.

Tehdy jsem tady procházela stejně stará jako dnes. Alespoň pokud jde o maso, které i teď obalovalo moji čtyřicetipětiletou duši. Z ReFabu jsem tenkrát mířila k přístavu, protože to bylo místo, kam z ústavu posílali chlapce.

Já chlapec nebyla. Hned to ráno, kdy jsem se rozhodla z ReFabu definitivně odejít, jsem si ostříhala vlasy nakrátko a snažila se u toho nerozbrečet. Místo upnutého trička jsem si oblékla vytahané pracovní triko a místo úsměvu se mi po tváři roztékala modřina přes polovinu obličeje. Vzpomínka na předchozí noc plnou cizí vášně a poslední z důvodů, proč jsem opustila ReFab. Doufala jsem, že tohle všechno bude lidem v docích stačit a na další otázky nedojde.

Minula jsem oprýskanou budovu starého nádraží. Dnes měla zatlučená okna, ale tehdy před ní čekala skupina dětí ve stejných oranžových čepicích. Jedno plakalo, jiné odmítalo svačinu a dívka stojící nejblíž učitelce si stěžovala, že nechce celý den pozorovat „ty nudné šneky“.

Tenkrát jsem jí záviděla. Ne výlet, ale to, že si mohla dovolit nechtít někam jet a taky to, že věděla, kam se večer vrátí. Já neměla nic z toho. Možná proto mi tahle vzpomínka utkvěla v paměti.

Učitelka děti seřadila do dvojic a několikrát zopakovala název ostrova, aby nastoupily na správný trajekt. Ten název už jsem si dávno nepamatovala. Pak se vydaly stejnou trasou jako já.

Po pár desítkách metrů jsem odbočila doprava. Do tváře se mi opřel svěží vítr, ulice se na levé straně otevřela do širokého prostranství, na jehož konci byl přístav a všude kolem kotvící lodě.

Po pravé straně ji lemoval moderní dopravní terminál. Stejně jako tehdy mě ten pohled donutil k úsměvu. Tohle byla část města, kde se člověk cítil tak nějak svobodnější.

Zároveň to už ale nebylo místo, které jsem si pamatovala. Staré sklady ukryté za železnými vraty nahradila prosklená automatizovaná skladiště, jeřáby přemísťující lodní kontejnery se pohybovaly bez obsluhy a místo dělníků v umaštěných kombinézách se mezi nimi míhaly stroje.

Moře za nimi ale páchlo pořád stejně. Solí, naftou a vším, čeho se město potřebovalo zbavit.

Pokračovala jsem kolem dopravního terminálu a míjela billboardy Smyčky a vstupy k jednotlivým lodním trasám, nad kterými přeskakovaly názvy a časy odjezdů. Většinu jsem neznala. Potom se objevilo jediné slovo a já se zastavila.

VARN

Na okamžik jsem znovu viděla oranžové čepice, svačinu v natažené dětské ruce a dívku znuděnou z představy dne na ostrově se šneky.

Vytáhla jsem telefon a zadala jméno ostrova.

Vyhledávač tentokrát našel tisíce výsledků. Národní park, výletní trasy, zavřené chovné stanice, fotografie obřích ulit a články o úpadku ostrova. Doplnila jsem Corvenovo jméno.

Než se stránka načetla, podívala jsem se zpátky na odjezdovou

tabuli. Nejbližší loď na Varn měla vyplout za sedm dní.

„Na ten spoj bych nečekal," ozvalo se vedle mě a já strnula uprostřed pohybu. Ten hlas nezněl nebezpečně, ale poslední dny jsem se snažila vyhýbat rozhovoru se vším živým. Pomalu jsem otočila hlavu. Na konci lavičky seděl stařec v pracovní bundě. Ruce měl položené na holi a díval se na mě tak, jako bych se před ním objevila přímo z jedné z jeho vzpomínek.

„Prosím?"

Kývl k tabuli. „Lodě na Varn nikdy nejezdily včas. Pokud vůbec přijely."

„Díky za radu."

Prsty se mi sevřely kolem telefonu. Stařec se usmál. Teprve teď jsem v jeho obličeji našla dělníka, který mě našel spát ve skladišti naproti terminálu s batohem místo polštáře, opuchlým obličejem a prázdným žaludkem. Na nic se neptal. Dal mi první teplé jídlo od útěku z ReFabu a celý týden předstíral, že nevidí, jak v něm po nocích spím. Pak mi domluvil práci.

„To není možné," zašeptal stařec.

Nemusela jsem se ptát, co tím myslí. Díval se na stejnou tvář, jakou viděl před třiceti lety, zatímco já na jeho obličeji sledovala, jak mě za jedenáct dní doženou všechny ty předchozí roky. Jeho jméno se mi konečně vynořilo z paměti.

„Ahoj, Orene."

Trhl sebou a posunul si brýle s tlustými obroučky zpátky ke kořeni nosu.

„Vey?“

Přikývla jsem.

Pomalu se zvedl z lavičky. Hůl se mu při tom zachvěla mezi prsty a chvíli jsem měla pocit, že mě chce obejmout. Nakonec ale zůstal stát několik kroků ode mě a prohlížel si mě jako ty děti šneka na exkurzi.

„Ty vypadáš…“

„Pořád stejně,“ dodala jsem.

Zasmál se. Na rozdíl od něj samotného se jeho smích vůbec nezměnil. Před třiceti lety se smál pokaždé, když jsem se pokoušela zvednout něco těžšího než já, a odmítala si nechat pomoct.

„Takže je to pravda,“ zašeptal. „To, co se o tobě pak vykládalo. To o té truhle.“

„Byla to pravda,“ opravila jsem ho a mou mysl znovu zaplavilo to prapodivné temno spojené s pulzujícím tlakem na zátylku, který jsem cítila při každém pomyšlení na smrt.

Oren na chvíli mlčel a sledoval můj nezměněný obličej tak fascinovaně, až jsem měla pocit, že vidí někde za něj do mého

nitra. Do mých myšlenek. Pohledem přejel z mé kapuce a rukávů mikiny až se nakonec zastavil u telefonu mezi mými prsty.

„Co tady děláš?“

„Hledám práci.“

Sedl si znovu na lavičku, povytáhl obočí a zakroutil hlavou. Přesně tak, jako před třiceti lety, kdy se mu tenkrát patnáctiletá Vey snažila namluvit, že o té zmizelé lahvi rumu nic neví. O patnáct minut později zvracela do záchodu a on jí držel vlasy.

„Dobře,“ povzdechla jsem si, přisedla si na druhou stranu lavičky a vytáhla složku se skicami zpod mikiny. Byla teplá a prohnutá, ale lepší místo jsem pro ni neměla. Naklonila jsem se k Orenovi, aby nás nikdo neslyšel, i když dopoledne tady stejně nikdo nebyl. Podala jsem mu složku a on si začal obrázky jeden po druhém prohlížet.

„Mám před sebou jedenáct dní. Pak zestárnu a zemřu, protože …“

„To jsi na tom hůř než já,“ uchechtl se Oren.

„… protože ty Pulzy beru šíleně dlouho,“ nenechala jsem se přerušit.

„Co s tím budeš dělat?“

Tuhle otázku jsem si pokládala často. Odkud vezmu Pulzy, abych přežila? Nikdy jsem neměla víc peněz, než jsem potřebovala. Mít

peníze bylo podezřelé. A s Pulzy zmizela ta jediná cenná věc, kterou jsem kdy vlastnila. Znala jsem konkurenci. Věděla jsem, odkud bych mohla vzít další Pulzy, ale neměla jsem na ně. A odmítala jsem se změnit v trosku, která bude okrádat ostatní. Alespoň ne pravidelně. Alespoň ne teď, když mám ještě pár dní času. Krást můžu den před smrtí. Prozatím mi zbyla jen jediná možnost.

„Najdu toho, kdo mi Pulzy dal," odpověděla jsem. „A budu doufat, že mě má rád natolik, aby mi pomohl i po třiceti letech."

„Co s tím mají co dělat ty obrázky?" vyptával se Oren dál a nalistoval skicu Štístka.

„To jsou stopy. Nákresy toho, co mě k němu dovede."

„A Varn?" ukázal Oren holí na nápis naproti lavičky.

Pohled mi sjel na telefon v mé ruce. Varn jsem v plánu neměla, ale tohle místo mi ho nabídlo. Vrátilo mi vzpomínky na šnečí ostrov a všechno to začalo dávat smysl. Kde jinde by měl Corven pracovat v začátcích Smyčky než na ostrově plném divokých šneků?

Neodpověděla jsem. Místo toho jsem znovu odemkla telefon. První odkazy z vyhledávání názvu ostrova vedly na výletní trasy a opuštěné chovné stanice. Procházela jsem obrázek po obrázku. Článek po článku. Vyhledávač mi nabízel stovky fragmentů s tematikou ostrova, ale já je přeskakovala. To, co jsem hledala, nemohlo být ve fragmentech, protože to bylo mnohem starší. Oren mě pozoroval s úsměvem někoho, kdo může na téhle lavičce

sedět třeba celý den. Jako by sledoval holuba. Pak ale otočil list na další skicu.

„Tohohle znám," ukázal na portrét mladého Corvena sedícího na židli v pracovně.

„Cože?" nechápala jsem.

„Jezdil sem často. Vždycky vlastní jachtou, i když trajekt býval rychlejší." Usmál se. „Strašný snob. A proutník, jestli to tak můžu říct."

„Kam jezdil?"

„Na západ Varnu. Měl tam nějaké sídlo nad zátokou."

Srdce se mi rozbušilo.

„Jak vypadalo?"

Oren pokrčil rameny. „Nikdy jsem tam nebyl. Lidi jako já vozili náklad jen k molu. Dál už ho přebírali jiní."

Přitáhla jsem si telefon blíž a doplnila do vyhledávání západní pobřeží Varnu. Tentokrát se mezi výletními trasami objevil starý článek o dobročinné nadaci. Odkaz vedl na archiv starých novin. Stránka s obrázky se načítala pomalu, pruh po pruhu.

Nejdřív šedé nebe. Potom dvě úzké věže, vysoká okna a kamenná terasa obrácená k moři. Nakonec se v popředí objevil

Elias Corven. Byl mladší než na záběrech z Galavečera, ale usmíval se úplně stejně. Jako člověk, který se nechal vyfotit před něčím, co patřilo jeho rodině odjakživa. Já jsem ho ale skoro nevnímala. Dívala jsem se na dům za ním.

Znala jsem každé jeho okno. Kreslila jsem ta okna celé roky, aniž bych věděla proč. V jednom z nich jsem během vidin vídala modré světlo fermentorů. Za jiným se nacházela pracovna se složkami, fotografiemi a číslem 143. Za ty roky jsem si v hlavě sestavila mapu domu a vsadila bych se, že ho znám lépe než jeho původní stavitelé.

To, co jsem viděla, už nebyla pouhá vidina. Ten dům skutečně existoval.

„Tam musím," řekla jsem.

Oren se naklonil k displeji. „Na západním pobřeží už skoro nikdo nebydlí."

„O důvod víc."

Podíval se k odjezdové tabuli. „Veřejný trajekt pluje až příští týden. A bez ověřené totožnosti tě na něj stejně nepustí."

„Musí tam vozit zásoby."

„Všechno vozí na jednom trajektu," odpověděl Oren a sklopil pohled ke svým rukám. Kůže na nich byla posetá skvrnami a tak tenká, že pod ní prosvítaly modré žíly.

„Pořád umíš otevřít kontejner zevnitř?“

„Pořád umím spoustu věcí. Proč?“

„Protože vím, kde je nakládají a který z nich pojede na Varn. Máš kde těch sedm dní počkat?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Byla to pravda, kterou jsem mu nemusela říkat. Za poslední tři dny jsem spala pokaždé jinde a nikdy dost dlouho na to, abych začala snít. Stačilo zavřít oči a znovu jsem slyšela dveře mého bytu vyrvané z pantů. Cítila štiplavý kouř a vnímala hlasité elektronické praskání přístroje, o jehož účelu jsem neměla sebemenší ponětí. Slyšela jsem kroky mužů, kteří mě pronásledovali, a pořád jsem ještě měla modřinu na zasaženém rameni.

„Tak pojď se mnou,“ řekl. „Dneska už se stejně nikam dál nedostaneš.“

Oren byl první známá tvář od chvíle, kdy jsem o všechno přišla. Nezáleželo na tom, že zestárla. Možná právě proto jsem jí chtěla věřit, ale i tak jsem musela být opatrná.

„Proč mi chceš pomoct?“

„Protože bys neměla umřít dřív, než já. To by nebylo fér.“

Podívala jsem se na dům na displeji ještě jednou. Pokud odpovědi opravdu třicet let čekaly na Varnu, musela jsem přežít jen dost

dlouho na to, abych se k nim dostala.

Sedm dní do odjezdu lodi.

Jedenáct dní do chvíle, kdy se mé tělo začne rozpadat.

Čtyři dny rezervy.

Zhasla jsem telefon a přikývla.

Oren se s pomocí hole postavil a vykročil směrem ke starým skladům. Schovala jsem složku zpátky pod mikinu a následovala ho.

Třicet let za mnou ten dům přicházel ve vidinách.

Za sedm dní jsem měla přijít já za ním.